

PSALM 151

Ik liet u ontstaan uit mijn stof.
Ik overgoot u met licht.
U wemelde en kikkerde daarin.

Ik voerde u met zonnekoren overdag
en sterrenbloesem 's nachts,
borduurde u een bladerdek.

De jaren heb ik niet verdisconteerd,
het garen niet verrekend in de rente.
Ik dacht in ijzertijd en zonnewende.

Met al mijn stammen ondersteunde ik
het firmament. U zat daar waar u zat
op rozen zelfs als mijn platen schoven.

Was u een moede hinde die naar helder
water smacht, ik stuwde het door kieren,
stuurde het langs beken en rivieren rond.

Ik legde zeeën om u aan en oceanen,
zodat u altijd scheppen kon en scheep
kon gaan. En ik bedacht de regen.

Ik hoopte grond op voor een heuvel,
perste lava uit mijn schoot
opdat u klimmen kon naar overzicht.

Kuit liet ik voor u schieten in de diepte,
ik vulde uiers af, blies eierschalen vol,
ik was vervuld van overvloed voor u.

Zaden kon u scheppen uit mijn schoot,
ik schudde noten uit mijn vingers,
hing een glimlach in mijn takken.

Omdat de hond in u van delven hield,
verborg ik kostbaarheden in de grond:
edelstenen, goud, oud ijzer, zink en lood.

En u begon. U was met weinigen
in het begin. U was maar her en der
en zus en zo. U was omzeggens schuw.

U sprokkelde en plukte, u haalde
merg uit bot waaruit verhalen groeiden.
Ze hingen bij de holenvuren rond.

U werd er zelf door aangestoken en bedacht
iets als een man maar groter: hij leefde op
een berg en droeg een staf. Hij was onzichtbaar

en u zag. U schreef hem uw gedachten toe,
u schreef zijn testamenten uit, u sloot
een nieuw verbond. U werd daar handig in.

Vermenigvuldigen lag meer in uw natuur
dan delen. U vond het drieslagstelsel uit,
u maaide weg, u sloeg een voorraad op.

U woekerde als distels voort, men prikte zich
aan u. Had u gebrek aan leefgebied,
u brandde zich een weg in mij.

Mijn zuilen vielen om. Terwijl ik rimpelde
en kromp, was u bezeten door de groei.
U was gehaast: u wou voortdurend zijn

waar u niet was. U dacht in zonnestelsels
en in functie van. Ik was nog slechts een middel
en geen doel, een stapsteen in uw groter plan.

Eenvouds verlichte waters waren van geen tel,
u spaarde zelfs de nachtegalen niet. Wie zingt nu nog
van u, van u bent niet dan in mijn aarde?

Peter Theunynck